

[Tang Sørensen]

brik. Det er ikke forhold, man bør byde familier, der skaber arbejde til i tusindvis af andre familier i dette land.

Det nytter ikke noget, at vi i folketinget nu bruger måneder, halve eller hele år til at løse landbrugets problemer. Disse problemer skal løses her og nu, for hver eneste uge, der går, hvor slagterafregningen kommer, stiger underskuddet hos disse familier, der har investeret i et stort animalsk produktionsapparat. Når vi i løbet af ganske få dage, måske i løbet af 2 uger, vil opdage, at landsnoteringen for svin igen falder, så sparker vi igen til de hundreder, måske tusinder af landmandsfamilier, der har etableret sig med en stor animalsk svineproduktion.

Denne udvikling skal stoppes, ikke i morgen, men i dag, og derfor hilser vi venstres udspil vedrørende landbrugspolitikken velkommen. Der er i venstres udspil en lang række områder, som bør tages op til forhandling så hurtigt som overhovedet muligt.

Det har glædet mig meget som aktiv landmand at konstatere, at statsministeren for nylig har udtalt, at den særskat, som en ufornuftig del af det danske folketing vedtog i 1979, var en fejltagelse, og at særskatten faktisk aldrig burde have været vedtaget. Derfor skal jeg på fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget ønsker landbrugssærskatten fra december 1979 ophævet.

Tinget går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i den videre debat.

Rahbæk Møller (SF):

Der er grund til at takke venstre, fordi partiet har taget initiativet til denne landbrugspolitiske debat.

Landbrugets krise er nu så dyb, at vi må se i øjnene, at tusinder af landmænd vil bukke under i de kommende måneder, hvis der ikke gøres noget fra regeringens og folketingets side, og desværre er det de driftigste landmænd, de, der har etableret sig inden for de sidste par år, og de, der har investeret me-

get, der er mest udsat. Det vil ikke alene være en menneskelig tragedie for dem, der må se års hårdt arbejde og afsavn forsvinde ved en tvangsauktion, det vil også være et alvorligt tab for samfundet at miste disse menneskers indsats. Derfor er det godt, at vi får denne debat, og derfor må debatten munde ud i handling.

Når det er sagt, skal det også siges, at der ikke er nogen grund til at være imponeret over venstres hidtidige indsats. I stedet for at fokusere debatten på de reelle problemer har partiet forlangt flere penge til hele landbruget, både de veletablerede og dem, der er ude i tovene, både de store og de små, både de unge og de gamle. Venstre har i en forvirret blanding klaget over formueskatten, de høje rentebyrder, kapitalvindingsskatten og særskatten, som om det var de samme mennesker, der var tale om.

Agitationen mod formueskatten giver nu resultat: den bliver lettet. Det gavner sikkert også nogle landmænd, men af naturlige grunde ikke de grupper, der står på fallittens rand. Det er vemodigt at tænke på, hvor megen gavn de samme penge kunne have gjort, hvis de var indgået i en refinansieringsordning for de gældtyngede landmænd.

Venstre har reelt bidraget til at gøre situationen værre. Hele samfundet er i krise, og det er begrænset, hvor meget det øvrige samfund kan overføre af midler til landbruget. Ved at sørge for lettelser til dem, der har i forvejen, har venstre i realiteten gjort det vanskeligere at hjælpe dem, der har hjælp behov.

Der er meget store forskelle i vilkårene mellem landmændene indbyrdes. Det er for så vidt ikke noget nyt. Det har alle dage været sådan, at de unge landmænd ikke alene skulle købe et produktionsapparat, men også skulle betale for den forventede værdistigning. Derfor var de i de første mange år nødt til at slide bagen ud af bukserne og nedskære deres forbrug til et minimum. Til gengæld kunne de se frem til at blive ganske velhavende, når de havde klaret de første år. Nu kan de unge landbrugere stadig væk få lov til at slide sig halvt ihjel, men udsigterne til blot at klare sig igennem er væk. Baggrunden er prisstigningerne på landbrugsejendomme, som de opskruede forventninger til EF-medlemskabet udløste. Disse prisstigninger skulle standse på et eller andet tidspunkt.